

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 32

Den 6 aug.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

Redaktion: ANNA GAUFFIN.

39 årg.

1922

Syndabekännelse och förlåtelse.

Ps. 32: 1—11.

et är mycket farligt att synda. Straffet kommer nämligen alltid, även om man för tillfället kan för människor dölja sin synd. Men snart hör man inom sig en anklagande röst, som ej tystnar. Så kommer man att ångra sig, och därunder kan man känna det mycket svårt. Man säger till sig själv: "Varför skulle du bära dig åt på det viset? Jo, nu har du ställt det vackert för dig." Man önskar att kunna tala om t. ex. för mamma, vad ont man gjort, men det är så svårt. Och då tigger man.

Så gjorde också David. Men han säger, att så länge han teg, hade han det mycket svårt, han blev riktigt sjuk och han tynade bort. Han säger ju, att hans livssaft förtorkades. När saven i ett träd torkar, så försvinna löven, och trädet är dömt att dö. Så kan det ock bli för en människa, som ej bekänner sin synd.

Men David kunde ej länge ha det så. Han sade: "Jag vill bekänna för Herren mina överträdelser." Och han dolde ej något för Gud och sökte ej heller urskulda sig med att han ej rådde för det. Nu hände det underbara: Från hans hjärta vek syndens tunga börda, och han erfor en underbart ljuvlig ro i sin själ. Då förlät Gud honom hans miss-

gärningar. Han kände sig som en ny människa, och han var salig, ty "säll är den, vilkens överträdelse är förlåten, vilkens synd är överskyld".

Nu blev David inte bara glad utan han önskade även att kunna göra det som var rätt. Och han fick från Herren detta ord: "Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg, som du skall vandra; jag vill giva dig råd och låta mitt öga vaka över dig."

Att leva livet är som att vandra en väg, som man aldrig förut gått. När man går en sådan väg, vet man ej, vad man kan råka ut för. Och färdas man fram i mörker, kan det lätt hända olyckor. Men har man en god vägvisare, kan man färdas utan fruktan. Nu lovar Gud, att han skall undervisa oss om den väg, som vi skola gå i livet. Genom att tro på Jesus och följa honom, går det lyckligt för en, och man når det mål, som Gud har ämnat för varje människa.

Tänk på de många, som gått vilse i livet! De ha kommit in på nöjenas väg eller på andra vägar, som den lede frestaren lockat dem in på. Det såg så trevligt ut till att börja med, allt

var skämt och glam. Men för mången gick det rätt snart mycket illa. Om man besöker våra fångelser, skall man få höra mången ung man och kvinna, som med tårar berättar om sin synd. Man tog pengar t. ex. för att kunna vara med och fästa. Eller drack man för mycket av den eländiga spriten, och så slog man i fyllan någon människa alldeles fördärvad. Sedan få långa år gälda, vad stunden brutit.

Kära barn, må ni bedja Gud bevara er från de dåliga vägarna! Lagg din barnahand i Guds starka hand! Han leder oss rätt. Visserligen kan vår väg gå fram genom trånga dalar, men även där är vår vän och ledare med. "Den som förtröstar på Herren, honom omgiver han med nåd."

Och skulle vi falla och förgå oss och alltså synda mot vår Gud, då skola vi genast vända oss till honom med bön om förlåtelse. "Och bekänna vi våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder."

Lede Herren oss på sina vägar!

V. Wikholm.

Att motstå frestelsen.

armor, vad vill det säga att motstå frestelsen?" frågade Ragnhild, som var blott fem år gammal.

"Varför frågar du om det?"

"Jo, för att fröken i söndagsskolan sade, att vi skulle tänka över det till nästa gång."

Farmor funderade. "Sätt dig här, min flicka, så skall jag berätta för dig om en liten flicka, som en gång kom i en svår frestelse", sade hon. "Hon var bara ett år äldre än du."

Ragnhild satte sig genast på sin vanliga plats, en pall bredvid farmors stol.

"Vad hette hon, farmor?"

"Hon hette Nelly och var en riktigt rar flicka. En dag gav hennes pappa henne en blank tvåkrona och bad henne springa över gatan till bagaren för att få den växlad.

Nelly tog tvåkronan och sprang. Då fröken i bagarboden gav henne en hel strut med tioöringar i stället för tvåkronan, gjorde hon stora ögon. Här i butiken fanns ju härliga chokladkakor, fyllda med marsipan, det var det bästa Nelly kunde tänka sig, och de kostade precis tio öre stycket. Om hon toge en av dessa tioöringar, kunde hon få en chokladkaka, och pappa skulle säkert inte märka, att det fattades en, när det

fanns så många. — Ser du, mitt barn, detta var en frestelse till att taga något, som inte var hennes, att göra något som var orätt”, sade farmor.

”Ack ja, tog hon den då?” ropade Ragnhild i största spänning.

”Vänta nu, skall du få höra. Nelly satte sig på butikstrappan och tog långsamt en tioöring ur struten. Hon såg på den en liten stund, och så stoppade hon den i fickan — ty på den tiden hade alla små flickor ficka i sina kjolar — och lade näsduken ovanpå.

’Ingen får veta det, nej ingen alls’, sade hon för sig själv och reste sig upp. Men plötsligt kom hon ihåg att fröken i söndagsskolan hade sagt: ”Gud ser allting.”

Gud hade sett henne! Åh, hur skamsen hon blev, då hon tänkte på, att han visste allt! Så kom hon att tänka på mor. Tänk, om hon visste, att hennes flicka var så stygg! Hon tog genast med sin lilla hand ned i fickan efter tioöringen och lade den tillbaka i struten till de andra.

Sedan sprang hon hem, glad över, att hon motstått frestelsen, som så nära hade fått makt över henne. — Förstår du det nu, Ragnhild?”

’Ja, visst. Åh, så väl det var, att hon stod emot frestelsen, farmor!”

’Ja, var det inte? Ser du, Gud sänder oss alltid en tanke för att visa oss det som är rätt, och han giver oss också kraft att motstå frestelsen, när den kommer, och den kommer till oss alla”, sade farmor.

Svärdsliljorna.

ennart var store bror för tre mindre systrar, och det kan vara rätt så ansträngande det också ibland, skall jag säga.

På vintrarna måste han hjälpa Svea, Elna och Märta med kälkar, skidor och skridskor. Oupphörligt var det något, som var i olag med remmar eller skruvar, och till Lennart vände de sig naturligtvis i allra första hand för att få hjälp.

Nåja, Lennart kände det inte så tungt och svårt, så klok var han. Han tyckte väl snarare, att det var både roligt och hedersamt, att han så där alltid anlätades, då något ledsamt skulle avhjälpas. Fast han fräste väl till litet argt ibland, han som andra pojkar, och mente att flickorna själva inte dugde till någonting alls.

På sommaren var det han, som fick sköta båten. Det var ett stort förtroendeuppdrag, som far och mor inte hade givit honom, om de ej varit övertygade om, att han var en pojke att lita på.

Aldrig beundrades han väl heller av sina små systrar så mycket som då han satt på roddarbänken och förde båten med säkra och jämna årtag ut över den

blanka sjön; det vågade eller kunde ingen av dem göra efter.

Nu började det närma sig midsommar. Nyponblommorna hade just slagit ut i hagar och backar, och förgätmigejen lyste himmelsblå vid sjöstränderna. Då ropade Lennart en dag på småsystrarna, och sade: ”Kom nu, så ro vi ut och se, om svärdsliljorna ha börjat blomma! De bruka slå ut den här tiden, och ni vet, att de äro mors älsklingsblommor, de äro så lika far, säger hon. Det vore allt roligt att hämta ett fång!”

Ja, småflickorna voro genast villiga. Svea hade sin stora docka med sig, för att hon också skulle få andas litet sjöluft, så det var ett stort sällskap, som begav sig i väg.

Vassen hade redan vuxit hög utefter stränderna och bildade här och där riktiga holmar, som Lennart måste ro runt om eller tränga igenom för att komma till de ställen, där liljorna brukade växa.

Systrarna tyckte nog, att det var litet kusligt ibland, när vassen nästan slog ihop över deras huvuden, men de visste, att Lennart inte ville höra talas om rädsla

från deras sida, när han satt vid årorna, så de tego och låtsade om ingenting.

Rätt vad det var ropade Elna, som satt längst framme i fören: "Åh, se så vackert! En hel skog av liljor!"

Ja, det var verkligen vackert! På hö-

"Nu ha vi hämtat fars blommor åt mor", ropade lilla Märta.

"Varför säger du, att det är mina blommor?" frågade far.

"Jo, mor säger ju, att de äro lika dig", svarade Märta på nytt.

SVÄRDSLILJORNA.

ga, smala stälkar lyste de solgula kalkarna, den ena invid den andra, och de långa, svärdslika, mörkgröna bladen utgjorde den allra vackraste bakgrund till det klart gula.

Lennart hade en prätigt kniv, som han nu drog ur slidan och skar av den ena stängeln efter den andra. Båten var nästan full av blommor, innan de vände hemåt.

Vid båtbyggen fördelades de på alla barnen, så att var och en hade så mycket han eller hon kunde bära upp till hemmet, där far och mor stodo på förstugtrappan.

"Äro de lika mig?" sade han och såg undrande på mor.

"Ja, visst äro de det!" Mor nickade och log. "Soliga, glada och resliga äro de. Det är något av god stridsman över var och en av dem."

Far räckte mor handen.

"Du vet, att jag vill vara en god Jesu Kristi stridsman! Hädanefter skola även liljorna påminna mig om den glädje det medför att stå bland hans kämpar. — Tack ska ni ha, barn, tack för fars blommor!"

Så pryddes hela hemmet men allra mest fars eget rum med de vackra liljorna.

Elin Nordin.

Svart och vitt.

*Svart som sot var lille Sam,
hjässan ullig som ett lamm,
vit som snön den rena
lilla Magdalena.*

*Hand i hand de sedan gå,
goda vänner bli de två,
och till skolan vandra
de som många andra.*

*Sam var född i negerby,
solen glödde där från sky,
Sam gick utan kläder
uti alla väder.*

*Mor av feberfrossa dog,
far ett lejon rev och slog,
så stod Sam allena,
då kom Magdalena.*

*"Vi ha hört, du har det svårt,
vill du komma hem till vårt?"
Mot den hand hon sträckte,
Sam sin svarta räckte.*

*Sam får höra där om Gud,
om hans kärlek, om hans bud;
det gör livet härligt,
förr var mörkt, förfärligt.*

*Om den gode Herren Krist,
som förlåter all vår brist
och oss väl kan rena
talar Magdalena.*

*Hon till Jesus leder fram
steg för steg den lille Sam. — — —
Svarta, vita, alla
Jesus höres kalla.*

*Alla, alla vill vår Gud
kläda sist i helgonskrud,
därför bud han sänder
ut till alla länder.*

ELLA.

(Forts.)

Siftplantan.

Den påtänkta fästen var längesedan förbi. Ingen hade för närvarande lust att fira fäster, ty en hemsk gäst hade dragit in i staden. Det var difteri. Även i Hildas hem hade den dystra gästen hälsat på, men hans besök hade där varit av kort varaktighet. Hilda hade fått vara frisk, och hennes syskon voro också åter friska. Även hennes mor tycktes vara utom all fara. Men varför ser du då så mörk och dystert ut, lilla Hilda?

Den lilla flickan skulle just gå in i en grönsaksbod, där hon vanligen brukade göra inköp för hushållet. Men vem är det, som står därinne? Dessa långa, svarta lockar och den dyrbara röda klänningen känner hon väl. Det är Elli.

Hilda blir aldeles blek. Hon har icke på sista tiden funnit sig väl ens i söndagsskolan, därför att Elli gått där. Skall hon nu vända om och senare gå tillbaka för att göra sina inköp?

"Var är Rosa i dag, efter lilla fröken Elli själv måste utträtta sådana här ärenden?" sade fru Frisk, som skötte boden.

"Ack, Rosa! Hon måste i dag föras till epidemisjukhuset. Hon har difteri, och doktorn säger, att hon är mycket sjuk. Och mor är också sjuk, och min lille bror ligger också till sängs. Och till råga på allt är far borta på resor, och jag vet inte, hur jag skall få någon som sköter huset."

Ledsamt nog syntes ett uttryck av belåtenhet på Hildas ansikte, när hon hörde, vilka bekymmer som nu tryckte Elli. Det var rätt åt henne, tyckte hon, varför skulle inte också hon få känna på vad nöd och sorg ville säga?

Fru Frisk kunde icke heller giva något råd, och Elli gick bedrövad ut ur grönsaksaffären.

Följande dag möttes de båda flickorna i portgången. Hilda ville hastigt skynda förbi utan att hälsa som vanligt. Men då stannade den svartlockiga flickan ett ögonblick och såg sig tillbaka.

"Vi känna ju varandra från söndagsskolan", sade hon. Det ljöd matt, nästan

blygt från den annars så självmedvetet uppträdande flickans läppar.

"Ack, vet du inte någon, som kunde hjälpa oss i denna svåra tid?" fortfor hon. Jag har telefonerat överallt, men ingen sköterska är ledig. Vi ha inte heller några bekanta, då vi så nyligen flyttat hit. Och jag förmår inte mer. Jag kände mig sjuk redan i går, men i dag är jag så eländig, att jag knappt kan hålla mig uppe."

Liksom till bekräftande av hennes ord for en feberrysning genom hennes kropp. Hjälpökande blickade hennes sorgsna ögon på Hilda.

"Jag vet ingen jag heller." Skyndsamt ilade Hilda över gården till sitt hem, liksom vore hon rädd att låta förleda sig att säga ett vänligt ord.

Nu hade hon hämnats. Huru ofta hade hon icke de sista veckorna längtat efter ett sådant tillfälle, då hon kunde betala den högmodiga flickan med samma mynt. Hastigare än hon väntat, hade nu detta tillfälle kommit. Och dock kände hon sig aldeles icke väl till mods. Ingen triumferande känsla fanns i hennes hjärta. Hon kunde icke få de sorgsna, bedjande ögonen ur sina tankar. Alltjämt hörde hon den bedjande rösten, som bad henne om tröst och hjälp.

"Älsken edra fiender, gören väl emot dem som hata eder." Dessa ord ljödo nästan pinsamt tydligt i hennes öra. Hon hade hört dem föregående söndag i kyrkan, utan att de då gjort det ringaste intryck på henne. Men i dag måste hon tänka över deras betydelse. Hon hade icke gjort väl mot Elli, nej — hon hade med avsikt gjort henne ont. Och Elli var så sjuk — tänk, om Elli skulle dö! Om hon icke skulle kunna gottgöra sin orätt! Aldrig mer! Förskräckligt, om hon ända intill sin levnads slut skulle se Ellis ögon riktade på henne med denna sorgsna, bedjande blick!

Hon blev allt mera orolig vid denna tanke. Huru illa hade hon icke handlat!

Sent på kvällen — far hade gått ut en stund — smög sig Hilda upp ur sin säng. Tänk om Elli skulle dö! Hon hade på sista tiden ofta hört talas om en sådan sorglig utgång av den svåra sjukdomen. Denna kväll hade Hilda ett långt samtal med sin mor. — —

En dyster höstmorgon bryter in över staden. Entonigt droppar regnet från taken. I konsul Strands familj ser det fröst-löst ut. Modern och lille Rolf ligga nästan utan medvetande i sina sängar, och Elli försöker med uppbyggande av sina sista krafter att utföra läkarens ordinationer för de sjuka. Fadern är så långt borta — det finns ingen utsikt att kunna vänta honom hem inom de närmaste dagarna. Ellis ögon irra ångestfullt omkring i rummet. Vad det ser oordentligt ut överallt! Man kan knappt mer känna igen de förut så behagligt inrättade rummen.

”Det är i alla fall ganska svårt, när man inte har lärt sig göra sådant husligt arbete”, måste nu Elli tänka.

”Och kisse har jag glömt att ge någon mat i går, stackars lille kisse!” sade Elli och tog gråtande den lilla kattungen på armen.

”Jag undrar, om doktorn kan få fatt i en sköterska i dag? tänkte hon. ”Om icke?” Elli kände, att hennes krafter började svika henne.

”Vem ringer så tidigt? Klockan är ju knappt sju.” Elli stödde sig mot väggar-

na och gick med katten på armen ut i tamburen.

”Du?” — Det var Hilda från huset inne på gården. Hennes vanligen bleka ansikte var ovanligt rött, medan hon förklarade orsaken, varför hon kom.

”Ack, vill du hjälpa oss, Hilda — så snällt av dig! Men har du också tid och får du för din mor? Det är som om Gud sänt oss en ängel. Så god du är, kära Hilda!”

Hilda kände sig dock icke till mods som en ängel. Hon kände sig tvärt om som ett mycket skuldbelastat människobarn. Men nu ville hon dock göra allt gott igen. Hon var ju bättre van vid arbete än den bortklemade konsulsdottern. Med friska krafter och praktisk företagsamhet gick hon till sitt arbete.

”Om jag inte hade dig, Hilda, hur skulle det då gå?” hade modern ofta under sin sjukdom med tacksamhet sagt till sin flicka.

”Om vi inte hade dig, Hilda, käraste Hilda, hur skulle vi då bära oss åt?” säger nu otaliga gånger om dagen den sjuka Elli och sträcker sig med välbehag i sin säng. Fastän nu en sköterska kommit och konsuln också är hemma, måste dock den anspråkslösa flickan från huset inne på gården dagligen komma. Hon fortfar att komma när alla längesedan åter äro friska, ty Elli och Hilda hava nu blivit goda vänner.

Giftplantan i Hildas hjärta är uppryckt med roten. SLUT.

För sent.

nna var en flicka om tolv år. Hon hade en mor som ofta var mycket sjuklig.

Det var lördagsafton och i deras lilla hem var det ännu mycket, som skulle ordnas innan söndagen. Men Anna hade varken lust eller tid, som hon själv sade att vara hemma och uträtta det husliga arbetet. Hon skulle med på en stor barnfäst, och hon kunde icke stanna hemma, ty hon var en av dem, som skulle sjunga med. Inkomsten av fästen skul-

le användas till kläder åt fattiga barn, som skulle få komma med på en skolovskoloni.

Där stod hon nu i sin nya klänning och såg rätt nätt ut, men i hennes hjärta fanns inga varma känslor. Med ett kort ”farväl, mor”, gick hon ut genom dörren.

”Farväl mitt barn”, sade modern stilla och sände en lång, bedrövad blick efter sin flicka.

På vägen till fästen tyckte hon sig förnimma en inre röst, som viskade: "Gå inte dit, stanna hemma och hjälp din mor."

"Ja, men jag har ju lovat komma, och inkomsten går ju till ett välgörande ändamål." Och hon gick vidare och var med från början till slutet av fästen.

Men glad var Anna icke, då hon gick hem därifrån. Hon hade sjungit sånger

om Guds kärlek, men icke av hjärtat, blott för att få beröm. Människors beröm hade hon också fått, men detta kunde icke överrösta den anklagande rösten i hennes hjärta.

En månad därefter stod Anna vid sin mors dödsbädd. Huru ångrade hon icke nu all sin försummelse och sin brist på kärlek till sin goda, kärleksfulla mor, men nu var det — för sent.

Östansjö söndagsskola.

ärmed vill Östansjö söndagsskola bedja att få göra ett besök hos Barnavännens läsare.

Östansjö ligger mycket avsides i östra delen av Arbrå socken i västra Helsingland. Barnantalet i söndagsskolan är inte så stort, men barnen äro

flitiga att gå med — deras plats synes sällan tom.

I väntan på mycken välsignelse arbeta vi en stund varje söndag. Vi hoppas, att Gud kan välsigna det lilla korn som sås ut under bön och förtröstan och bringa det till mognad och skörd för sitt rike.

Lärarne.

Bibelläsning.

under veckan 7—13 aug. 1922.

M. 7. Ps. 84:2—11. *Längtan efter Herrens gårdar.*

T. 8 v. 1, 2. Den fromme mötte i templet sin Gud.

O. 9 v. 4, 5. Saliga de som i templet få tjäna Gud.

T. 10. v. 6—8. Även vandringen till Guds hus kan vara härlig.

F. 11. v. 9, 10. Bön att få möta Gud.

L. 12. v. 11. Det bästa av allt.

S. 13. *Minnesversen* 84:11.